

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

ULLADA POLÍTICA

La solució bona

Ja varem dirho qu' en Montero Ríos, políticament, se suicidava al presentar la ley de suspensió de garantias. Ha caygut pera no tornar á alsarse may més.

En Moret devia estar previngut pera reemplaçar-lo, ja que en menos de tres horas va tenir conjuminat el ministeri nou. Del anterior hi han quedat l' indispensable Romanones y l' gendre del difunt Montero, Sr. García Prieto, que ha passat de Gobernació á Gracia y Justicia, passant aquell de Foment á Gobernació. Las demás carteras han sigut distribuïdas aixís: Estat, duch de Almodóvar del Río; Hisenda, Amós Salvador; Foment, Gasset; Instrucció Pública, Santamaría de Paredes; Guerra, general Luque, y Marina, Concas.

Els canalejistas no tenen representació en el ministeri; en cambi n' hi han alcanstat els villaverdistas, en la persona del Sr. Gasset. Aquella resta y aquesta suma han donat molt que parlar. Representan un buyt y un pes que á la curta ó á la llarga han de produhir forsosament un gran desequilibri.

Particularitats. El ministre d' Estat estava en desacort ab en Montero Ríos en la qüestió del Marroch.

El ministre de Hisenda, ab tot y tenir un villaverdistas de company, en loch de acceptar els plans financers de 'n Villaverde, qu' eran els que mantenia l' existencia de aquella agrupació póstuma, ha admés el pressupost del Echegaray calcat sobre l' pressupost del Osma.

El Sr. Santamaría, catedràtic de la Universitat Central, sigué professor de Dret polítich del rey.

El Sr. Concas es un general de Marina, catalá per més senyas, que 's trobá en el desastre de Santiago de Cuba, sortintne ferit.

Y en quant al general Luque, militar de carrera brillant y home ilustringat y formal, se li atribueixen conviccions republicanas, si bé com á militar disciplinat s' absté de posarlas en joch, no havent prés part fins ara en la política palpitant. Al ser nomenat ministre desempenyava el mando militar de Andalucía, y 's diu d' ell qu' en els conflictes entre l' capital y l' treball, s' havia mostrat sempre benévola ab els desvalguts treballadors.

Y ara, mirant la cosa en conjunt, dirém: que aixis com la situació passada era un embull, la present tanca misteris fins ara inexplicables.

El Sr. Moret ha reiterat vivament que l' actual ministeri representa y significa la preponderancia del poder civil sobre tots els demás poders. ¿Es que havia arribat Espanya á un estat de un perill tan imminent de caure en l' aberració de un poder personal, sostingut per la forsa, que s' haja fet necesaria aquesta reiterada declaració?

Aixó s' hauria pogut dilucidar en el Parlament, y no s' ha discutit. En Moret, al presentarse ab els nous ministres, va fugir el cos á tota investigació sobre aquest particular. Hi ha mes encare. Al esclatar la crisis s' estava discutint la contestació al Mensatge de la Corona, el qual dona lloch sempre á un detingut debat polítich. Donchs, bé: la discussió ha sigut tallada en sech, y la contestació aprobada, com per sorpresa, en votació ordinaria. ¿Cóm s' explica aquesta renuncia de las oposicions al lligítim dret que tenian d' enfondir en aquest assumpto? Tot aixó resulta verdaderament misteriós.

Al govern li convé, avants que tot, tenir regularizada la situació económica del país. Pero ¿de qui es la culpa, si 'ls pressupostos s' han presentat tart y malament? ¿Sobre qui recauria la responsabilitat de que no pogués cumplirse l' precepte constitucional?

—Héusela aquí. ¡Visca Catalunya y visca Espanya!... ¡Visca Espanya y visca Catalunya!

Donchs totas las oposicions s' han aplanat á la súplica del govern, prestantse á discutir el pressupost á pas de carga, apelant si es precis á la prórroga de

las sesiones y fins á la sessió permanent en cas necessari. Totas las oposicions s' han prestat á passar l' esponja sobre las responsabilitats contretas pels

governos, qu' en loch de cumplir ab el seu deber han perdut el temps miserablement. Ni tant sols s' ha fet valer el compromís que ha-

vian contret els liberals de procedir a la suspensió dels consums, obligant-los a complir-lo. En un principi la minoria republicana s' havia compromès a votar el pressupost dintre del terme legal, ab la condició de que 'ls consums serian suprimits. Però a última hora ha dulcificat la seva actitud, passant per combatre l' odiosa contribució sobre la miseria del poble, però deixant de ferne una qüestió de vida ó mort.

Sobre las combinacions entre 'l govern y 'ls jefes de grupos parlamentaris, deya dimars *El País*:

«Por qué Romero Robledo no desarrolló el pensamiento que inició en la anterior sesión? ¿Por qué Salmerón se calla también lo mucho que tiene que decir y da facilidades para discutir los presupuestos? ¿Es que Moret le ha dado razones convincentes que aconsejan callar? ¿Es que ha ofrecido algo que remedie la carestía? ¡Allá los diputados con su mansedumbre! Pero a nosotros nos duele mucho que un hombre de integridad y de prestigio como don Nicolás Salmerón descienda a platicar mano á mano con las comadres parlamentarias. Por él, por la minoría que preside y por la Unión Republicana queremos no verle más con tan malas compañías. ¡Todo al salón de sesiones!»

Aixís entenem nosaltres que ha de ser. Res de misteris! Tot al saló de sessions!

Perque sabem per experiència el greu á que 's pagan las complacencias ab els governs de la monarquia. Y á més, com á demócratas que tenim per element de forsa poderosa, l' intervenció de la opinió pública en tots els assumptes, creyem que no 's pot prescindir de la publicitat y 's ha de fer de manera que tot s' aclari y tot s' expliqui á la llum del dia.

Els misteris... á la professó del Dijous Sant!

PEP BULLANGA

A veure si 'ns enteném

N nostre número anterior diguerem clarament lo que pensavam respecte á la suspensió de las garantías constitucionals en la Provincia de Barcelona. Ab la llibertat de que disfrutaven els diputats á Corts, el Sr. Junoy, en la sessió del dilluns, va exposar alguns fets relacionats ab l' estat excepcional que se 'ns ha imposat, com son: repetidas denuncias á diversos periódichs per motius que res tenen que veure ab la qüestió que motivá la suspensió de las garantías, y la clausura de una societat de músichs que no han intervingut may en la política. Gran sort es per la llibertat política tenir obert el Parlament, ahont hi ha medi de formular reclamacions y exposar queixas.

El comte de Romanones, ministre de Foment del anterior gabinet, y en l' actual ministre de la Governació, apremiat vivament pel diputat republicà, deixá entreveure que l' estat excepcional duraria poch. Nosaltres ens féim l' ilusió de créureho aixís, perque Barcelona, la ciutat més culta d' Espanya, la que ab més afany labora pel progrés de la nació espanyola, la que ab més forsa deixa sentir las palpitations de la vida pública, es una ciutat sana, y no 's mereix veure's condemnada á una llarga dieta de lley y á una prolongada privació de llibertat.

Previs es confessarho. Si alguns conflictes hi ha hagut aquí en aquests últims temps, han sigut sòls conflictes de opinió, conflictes de aquells que l' opinió 'ls planteja y la mateixa opinió 'ls resol, sense necessitat de medis coercitius. Aixís se realisa en tots els pobles civilisats. La lley, amparo de tots, y arma á la vegada dels poders públichs, es en aquells pobles suficient pera corretgir qualsevol transgressió. Y la llibertat, que á la fi s' apoya sempre en el bon sentit, basta pera conjurar aqueixas crisis d' opinió, aqueixas passas que, com certas epidemias, algunas vegadas s' apoderan de la mentalitat de un número més ó menos considerable de individus.

Seria avuy indigne de nosaltres atacar als regionalistas, que momentáneament acaban de quedar-se sense premsa. Quan disfrutaven de todas las llibertats, y pot ser extremaven l' ús d' ellas ab las sevas exageracions y ab las sevas procacitats y sarcasmes, ens batiam ab ells ab tota l' ànima, y ho feyam no ja sòls per nostra adhesió incondicional á las ideas progressivas y per amor á Espanya, sinó també per amor á la mateixa Catalunya. Mil cops ho haviam dit, referintnos als exagerats:—Pobre Catalunya! De tant que t' estiman t' apunyan.

Gran mal li han fet sostenint un equívoc, que sense rahó, y en certs esperits lleugers y excessivament impresionables, ha engendrat la sospita del separatisme catalá. Aqueixa sospita, tan infundada com se vulga, ha restat simpatias á Catalunya y ha produhit un moviment contrari á la seva preponderancia dintre d' Espanya y fins á la seva industria y al seu treball. Perque una exageració 'n porta sempre de retop un' altra. Y no es res més que una exageració anti-patriótica y delirant l' acort que s' atribuix á certs comerciants d' algunas provincias de negarse á negociar ab productes catalans, despreciant y castigant aixís, no als suposats separatistas, sino á tots els fills de Catalunya, y en últim terme á las suferidas classes treballadoras, que son las que menos participació han tingut may en el moviment regionalista.

Gravíssim dany podria sufrir Catalunya si s' arribessin á enconar aqueixas rivalitats inter-regionals, fillas de un mal-entés. Semblants repressalias produhirian dintre d' Espanya una situació de discórdia, mil vegadas pitjor que l' mateix separatisme. Conviure dintre de una mateixa nacionalitat tan sòls perá barallarnos y perjudicarnos mútuament, fora mil vegadas pitjor que viure pobre y miserablement, tancat cada hñ dintre de casa seva.

Previsent aquests resultats, nosaltres hem combatut sempre 'l regionalisme catalá, per sas tenden-

cias á aislarse del moviment polítich general d' Espanya. No pot conduhir á res, més que á engendrar estérils perturbacions, el propòsit de crear un rodaje que no engrani ab la gran máquina nacional. Per aixó, com á medi de mantenir la legítima importancia de Catalunya dintre d' Espanya, enfront de la maranya regionalista, agregat d' elements heterogenis y antitéticos, despertador constant de rezels y sospitas separatistas, hem sostingut nosaltres el programa republicà, que afecta á tot' Espanya y la solució autonomista que dona satisfacció plena á l' aspiració de tots els espanyols á lliurarse dels excessos de una centralisació absorbent y destructora del vigor nacional.

Ab aquest programa franch, clar y ben definit, Catalunya 's faria escoltar de tot Espanya, y en el moviment progressiu que interessa á tots els espanyols amants de la regeneració de la patria, Catalunya ocuparia el primer lloch en la vanguardia.

Aprofitin els regionalistas la calma forçada á que 'ls condemna la suspensió de las garantías, per' entrar en reflexió y meditar serenament.

Pel camí que seguien no anavan en lloch, com no sigués á la ruina y á la desgracia de Catalunya.

Fa pochos dias el Sr. Russinyol dirigia una carta al general Delgado Zuleta desvaneixent rumors que havian circulat sobre certas determinacions que s' atribuïan á la Lliga regionalista, y consignant que la Lliga «repita una vez más que aspira á realizar su programa dentro de España, condenando toda tendencia separatista.» Creyem que no 'n hi ha prou ab aquesta aspiració. No basta quedarse á Espanya pera realizar un programa determinat, sino qu' es ademés necessari estimarla ab aquella afeció íntima y espontánea, que no pugui donar lloch á duples de cap mena, y treballar constantment per la seva grandesa y prosperitat, y aixó 's consegueix no aisllantse sino fent política nacional al mateix temps que catalana. En una paraula, precisa desvanéixer el mal entés que ha creat el moviment regionalista.

El mateix Sr. Russinyol, en un colóqui ab un periódich local, recordava que l' any 1901 va dir en el Congrés que al atacar el govern al regionalisme, logrará que «muchos de los catalanistas que acatan los poderes y las instituciones constituidas, para no prescindir de la defensa de Cataluña, dentro de ellas, busquen la analogía de los principios que perseguimos con los de los federales y de los carlistas, y se acercan á los lindes de estas agrupaciones políticas.»

El Sr. Russinyol declara avuy que aquest cas ja ha arribat: «ya hemos llegado á lo que hace cuatro años vaticiné, y puestas en este estado las cosas ¿qué duda cabe que sin ambages ni rodeos variaremos de conducta y unos se pondrán el gorro frigio y otros la boina, siendo los primeros republicanos federales y los segundos tradicionalistas?»

De manera que, segons el Sr. Russinyol, va á desaparéixer la conglomeració regionalista, agregat d' elements heterogenis que mantenian en el camp polítich una perturbació sense cap objecte pràctic. Millor será lo que 'l Sr. Russinyol indica: que cada hu se 'n vagi bonament al seu camp, portanthi aqueix gran amor á Catalunya, propi y característich de tots els catalans, sense distinció de ideas ni de partits; amor que no exclueix ans al contrari afirma el que ha de inspirarnos sempre la mare Espanya.

Y avensats y retrógrados, progressius y estacionaris lluytarém cara á cara, sense enganys, ni equívocs, com lluytan en tots els pobles vius; y lluytarém aquí pel bé de Catalunya y per la regeneració de la patria espanyola.

P. K.

COPS D' ULL

ESDE lluny ens contemplan y ens examinan millor y ab més exactitud de lo que podríam ferho nosaltres mateixos desde aquí.

Le Petit Journal de París, en un article titulat *La miseria d' Espanya*, enfila entre altres las següents observacions:

«L' agricultura del altre costat dels Pirineus, ja may ha sigut próspera. Ab excepció de quan el mercat francès estava obert absorbint la casi totalitat dels seus vins, el productor espanyol no ha conegut dias felissos.

«La casi ruptura comercial motivada per las tarifas francesas de 1892, determiná la major depreciació de la seva cullita y una disminució constant en las exportacions.

«El culliter de vins se mor de fam en sos cellers plens á vessar, que una legislació fiscal impopular y rigurosa li impedeix transformar en alcohols.

«Per altra part, els métodos de cultiu sino á Espanya rutinarios y atrassats. Cap experiencia científica ha sugerit allí la idea de millorar las terras. L' ausencia de tot auxili per part del primer estableiment de crédito, ha sigut contraria á tota innovació profitosa. A Espanya son desconeguts els Banchs populars que han regenerat l' agricultura italiana. A Espanya no existeix el crédito agrícola.

«El régimen agrari de Andalucía comparable al d' Irlanda, es tan funest als terratenents com als grans propietaris y no aprofitja sino als sub-arrendadors, tan cobdiciosos com inhumanos.

«Contant Espanya una superficie casi igual á la de Fransa, mentres entre nosaltres el cultiu del blat se 'n emporta set milions d' hectáreas, apenas si 'n ocupa quatre milions á Espanya, ab un rendiment de cinch á vuit hectólitres per hectárea. Y en un terrier que despobla següidament l' emigració á l' América del Sur y á l' Argelia, restan quaranta milions d' hectáreas en ermet.

«Agreguis á n' aixó la dificultat y carestia en els transports, en un país ahont la red de ferrocarrils es sòls de 14,000 kilòmetres (45,000 á Fransa); las carreteras nacionals de 32,000 kilòmetres (70,000 á Fransa); els canals ó rius navegables de 3,000 (16,000 á Fransa); y ahont la de camins vehinals apenas

está esbossada, y ja no trobarém extrany que 'l quintá de blat valgui 31 franchs á Castilla, mentres se paga á 18 y á 19 franchs á Londres y á París.

«Pero encare hi ha més. La elevació dels cambis entrega els espanyols al arbitre dels especuladors. La diferencia entre 'l valor de la moneda de compra y de venda, assegura als intermediaris una verdadera prima en l' exportació.

«L' abastiment de la vida no pot resultar sino de la baixa del cambi, y 'l cambi no disminuirá pas sino 'l día en qu' haja Espanya transformat radicalment la seva posició económica enfront del extranger, el día en que de deutora 's converteixi en acreedora.»

En aquest punt podem afegir que aquest día, desgraciadament, está cada vegada més lluny.

Perque 'ls que s' han erigit en conductors d' Espanya no se 'n ocupan poch ni molt de aquestas cosas, de las quals depén la vida de la nació. Deixeu-los á n' ells constituir situacions políticas artificiosas, apoyadas ab més ó menos constancia per majorías parlamentarias fillas del xanullo y la coacció. Deixeu-los sostenir convencionalismes inestables com á base de la constitució del Estat. Deixeu-los jugar á crisis y á continuos cambis de ministeri, que no responen á cap necessitat pública y si tan sòls á las conveniencias de las oligarquias imperants. No saben fer res més que aixó.

Mentres tant el mon marxa sempre avant, y nosaltres ja no 'ns limitém á permanéixer estacionaris, sino que l' hem donada en endarrerirnos.

¿Se vol saber ab quina velocitat avansan las nacions que han tingut la fortuna de resoldre 'l problema de la seva constitució política baix la forma republicana?

Llegéixinse 'ls datos següents que 's refereixen als Estats Units de América.

«La cullita del cotó de un sol any s' evalúa en 600 milions de duros. Corresponen per aquest sol concepte 40 duros per cada familia dels Estats Units.

«Més gros es encare la cullita del blat de moro. El valor total de sòls aquest gra cullit en un any bastaria pera pagar el Deute nacional ab un any de interessos, y ajudaria al Govern á pagar els seus gastos per espay de cinch anys.

«El valor dels ous que ponen las gallinas americanas en un mes sería bastant pera satisfacer els interessos del Deute nacional. Un billó y ters d' ous, que son els que ponen en un any, colocats en una línea continua, medirían 30,000 millas ó siga quatre vegadas el diámetro de la terra.

«Els caballs y mulas existents en els Estats Units se calcula que valen una quantitat que repartida per parts iguals proporcionaria 65 duros per cada familia del país.

«La totalitat dels productes de las hisendas l' any 1904 ascendí á 5 mil milions, aixó es, molt prop del capital de tots els ferrocarrils dels Estats Units. Aquesta suma es més de sis vegadas el capital de tots els banchs nacionals; es tres vegadas las ganancias líquidas de tots els ferrocarrils; es tan gran casi com el valor de las manufacturas en 1900 deduhit el cost de la primera materia.

«En sòls dos anys els hisendats de Nort-América han produhit una riquesa qu' escedeix á la producció de todas las minas d' or, desde que Colón va descubrir aquell continent.

«En sis anys els dipòsits de tots els banchs dels tres Estats agricultors han aumentat com segueix: Iowa 164 per 100; Kansas, 219 per 100, y Mississipi, 301 per 100.

«La cullita del arrós, qual consúm se va generalisant entre las familias, va creixent en proporció considerable. La del blat destinat á pastas pera sopa, cullit en un any, ompliria un magatzém tan gran com una mansana del Ensanche y de 100 peus de altura.

«Per últim, l' augment de capital de las hisendas en quatre anys, per sobre l' apreciació del valor de la terra, ha ascendit á ben prop 2,000 milions de duros.»

Se dirá que tot aixó 's deu á la iniciativa particular. Pero la iniciativa particular sense l' concurs dels bons governs y l' eficacia de un régimen adequat á la vida del progrés, no arribaria á conseguir may resultats tan portentosos.

Bé es veritat també qu' en últim terme, tant el régimen com els governs, son fills de las energias individuals.

Y ¡ay! aquestas energias son aquí desconegudas. Ja fa temps que 'ls espanyols sòls tenim las mans pera taparnos la cara de vergonya.

P. DEL O.

NA frase del minisire de la Governació, contestant á n' en Junoy:

«Es más difícil gobernar con las garantías suspendidas que en tiempo normal.

Som de la mateixa opinió.

Y per lo tant, al objecte de solventar dificultats, ni un día més han d' estar suspesas las garantías constitucionals á Barcelona.

El nou ministre de la guerra, general Luque, al pendre possessió del càrrech en el Palau de Bonavista, va pronunciar un discurs, que segons un telegrama, conté entre altres els parrafos següents:

«Son conocidas mis ideas como demócrata; pero antes que todo soy militar.

«Nada de juntas ni juntas que parece quieren convertir el ejército en gremios de comerciantes. Aquí no hay más junta que yo.»

«Mi primera empresa es establecer la disciplina moral del ejército, ya que la material está conjura-

da. Después he de trabajar mucho para el ejército y para la patria.»

Creyém que son dignas de ser conegudas aquestas manifestacions.

Y es molt millor encare que desde 'l Palau de Bonavista, 's demostri tenir bona vista.

Un periódich inglés *The Daily Chronicle* ha publicat un despaig de Roma dihent que una de las rahóns que han motivat el retrás en la publicació oficial del matrimoni del rey Alfonso ab la princesa de Battenberg, consisteix en l' actitat del Vaticà que s' oposa á dit matrimoni, per ser aquella princesa protestant.

«Pero ara s' afirma que 'l Papa ha sigut informat de que la princesa Victoria se sent fortament inclinada envers la religió católica, y aixó farà desaparéixer l' oposició vaticana.»

Ja 'm permetrán que sobre aquest particular m' abstingui de fer comentaris.

Donya Previsió, qu' en els temps actuals es una gran cellenera, m' está dihent á cau d' orella:

—Creume, noy: ni ab sotanas ni ab faldillas no t' hi emboliquis, si es que no vols entrabancarte.

S' están recullint milers de firmas demanant á las Corts que 's restableixi á Barcelona la normalitat legal.

Creyém convenient que ni un sol barceloní deixi de firmar aquesta exposició, que després de tot expressa 'l legítim anheli de un poble digne y amant de que la lley imperi per damunt de tot.

Precisa demostrar que, sigan las que 's vulgan las circunstancias, res hi ha que pugui sobreposarse á la voluntat del poble.

Llegeixo en el *Journal de Charlevoi*:

«L' hereu del trono d' Austria, arxiduch Fernando, al assistir á las maniobras militars, se feu allotjar per encàrrech formal y exprés seu en la rectoria de Robeno. Anava acompanyat del seu confés y mostrava una predilecció especial per la companyia dels capellans.

«Respecte de la seva esposa, veus aquí lo que diu un periódich húngaro: «Després de la seva peregrinació á Lourdes, feta últimament, se 'n emportá una bona provisió de aygua miraculosa, regalant dos botelles de aquest líquid al hospital de Beneschau, pera la curació dels malalts.»

Baix la direcció de aquests prínceps tan devots, ja 's pot assegurar que l' Austria, trobará la deguda recompensa.

Es una nació predestinada á anarse'n al Cel. En cos y ànima.

El Colegi de Advocats ha resolt fer seva la causa dels advocats Srs. Puig de Asprey y Iglesias, suspesos en sas funcions per auto de un jutje de Barcelona.

No esperavam menos de una corporació professional y que res te que veure ab la política, tractantse dels drets de dos dels seus colegiats.

Una nota italiana.

També en l' hermosa Italia se preocupan ara com ara del descans dominical, proposantse que 'l descans sigui de 33 horas seguidas sense interrupció.

Pero allí, propiament, no s' imposa aquest descans els diumenjes, sino en el día de la senmana que 'ls hi vingui millor als interessats, patrons y obrers de comú acord.

A Italia, donchs, fan una lley d' exclusiu caràcter social, prescindint de tota consideració de caràcter religiós. No á tot arreu mereixen igual respecte 'ls furs de la conciencia humana.

Quan en Montero Ríos presentá la dimissió, li preguntaren á n' en Puigcerver qu' es lo que 'ls restants ministres pensaven fer, y 'l Sr. Puigcerver va dir:

—Muerta la cabeza, nosotros no podemos vivir. ¡Ay Señor! De qualsevol cosa 'n diuen cap aquestes polítichs de la monarquia!

Fins á Constantinopla, en la mateixa capital de Turquia, la terra clásica del despotisme imperial, els alumnos de la Escola militar han publicat un manifest demanant al Sultán que proclami una Constitució política.

Es precis reconéixer que la Llibertat política s' imposa, filtrant per tot arreu, fins pels recóns de món més inficionats pel despotisme. Es com l' ayre vital. Qui 's negui á respirarlo, mor' de asfixia.

Algú ha suposat que hi ha qui tira á anular la legítima influencia conquistada pel partit republicà á Barcelona y la seva provincia.

Tot podria ser; pero una cosa es proposarse un objectiu, y un' altra cosa molt distinta conseguirlo.

El partit republicà de Barcelona—tothom ho sab—constitueix una agrupació forta, no sòls pel número extraordinari dels seus adeptes, sino per la ferma ab que professan las sevas conviccions. Poden apagar-se fàcilment els focs d' encenalls; pero lo qu' es las brasas de la convicció que creman en el fons de las conciencia, son inextingibles.

Y 'l que intenti apagarlas, se cremará 'ls dits.

A pas de carga s' intenta portar la discussió dels pressupostos.

Fins en Maura va dir que si no 'n hi havia prou ab prorrogar las horas de sessió, podían habilitarse 'ls dias festius pera celebrarlas.

¡Cuidado, amo Toni, cuidado! ¿No va ser vosté l' autor del descans dominical? ¿Y donchs, qué s' ha fet la conseqüencia?

Els robos abundan en las carreteras que aflueixen á Barcelona.

L' altra senmana se va registrar el de tres carreteres á mitja hora de distancia de Mollet.

En el torrent de Santa Margarida, entre las rieras de Argentona y de Cabrera, se 'n efectuaren també alguns. Y un pobre carreter, que 's dirigia corrent á avisar á la parella de guardia-civils, signé pres equivocadament per un lladre, y mort de un tiro, pels guardias.

Ab tan desgraciat motiu, els lladres podran dir:— Ahí nos las den todas!

Necessita Espanya una gran vida pública. Que's plantejin y's ventilin un sens fi de qüestions polítiques, econòmiques, religioses y socials que fa moltíssim temps que s'arrossegan y s'aplassen indefinidament, per causa de l'atzarosa política menuda, qu' es la única que prepondera.

Y á pesar de tot, ja veuran vostés com tot continuarà quedant en l'ayre. Aquellas qüestions tan vitals no's poden resoldre dintre del present estat de cosas.

Ara's va de dret á l'aprobació dels pressupostos. Un pastitxo que las situacions se venen passant l'una á l'altra, com la sota d'oros en el joch de la mona.

Després d'aprobats, el govern considerarà complert el precepte constitucional, y será capás de tancar las Cortes... y á vivir.

Sí; pero á viure ell, encare que haja de ser á expensas de la vida de la nació.

També á Inglaterra hi ha actualment obrers sense feyna. Pero allí, á lo menos, el govern se preocupa d'ells, y no permet que cayguin en la desesperació. Per la seva part la reyna ha obert una suscripció encabessantla ab dos mil lliuras esterlinas (50,000 franchs).

No es molt. Pero menos es res.

Tenim en porta alguns tractats de comers, ab la particularitat de que serán concertats sense ferlos precedir de la corresponent revisió arancelaria.

Aixó val tant com entregar la producció nacional á totes las incertituds de lo imprevisit. Tenen rahó 'ls industrials d'estar queixosos. Pero ja no'n tenen tanta sí's considera qu'ells son els que apoyan, ó quan menos toleran, als governs monárquichs.

Sols els ases se deixin portar pel ronsal. Y ja que tan mansos son, es just que aguantin resignats tots els cops de xurriacas.

PRULLANS, 26 de novembre

En aquest poble hem passat tres dies molt divertits. Ens ha vingut un comediant místich que segons diuen es de Martinet; y tres nits seguidas que s'enlla al cossi de las mentidas dihent disbarats. Enterats els joves de aquest poble de dita comedia, hi acudiren á la carrera pera fers'hi alguns panxons de riure; de modo que si el nostre mossen continuá enviantnos sovint cómichs de aquests, tindrà molt concorregut el seu teatro.

MOLÁ, 3 de desembre

El nostre Nofre s'ha posat d'acort ab el cacich Escoda pera que l'partit republicá d'aquest poble no puga surar.

Perá desvirtuar la feyna dels que'ns poden portar de cara al progrés y a utilisar la boya mística pera fer perdre la brújula als peluts que l'escoltavan. ¿Saben qué 's deya? Respecte á las eleccions que no votessin als republicans perque son la ánima del diable y podria ser fàcil que aquell dimoni de 'n Lerroux se recordés que en aquest poble hi ha qui no segueix el camí pera anar recte al cel, y ab lo recort del seu diputat els barcelonins fessin venir la ventada que ab ajuda d'ells els caygué días enrera.

SOLERAS, 2 de desembre

L'ensotanat, deya desde el cubell místich á sos feligresos, que ell no marxaria del poble per grans que fossin las protestas que rebés de ells, pero al veure la energia de aquells honrats vehins, no va tenir altre medi que tocar las de Villadiego.

Y está clar, hi estava tan bé, que no pogué menos de exclamar: Que com que Deu lo havia posat allí, moriria, si precis fos, en las ruinas de la casa rectoral; més haguera valgut aixís. Figúrinse que un día va desplomarse el batall de la campana y al caure al carrer per poch no mata y fereix á infinitat de criatures que en aquells moments estavan de expansió en aquell lloch, pero com que ell va dir que era amo y senyor de las obras de la iglesia, no sabem encare que se haja fet tan precisa y humanitaria millora, pera evitar una sensible desgracia.

Pero la veritat es, que may hem estat tan tranquils, com desde que tenim l'home negre fora. ¿Es una plaga aquésta que causa més mal que la filoxera!

DESPEDIDA

¡Desventurat don Eugeni!

¡Quina manera de caure! Si no que tal volta fora poch retórica la frase, ingenuament li diria que ha caygut de quatre grapas.

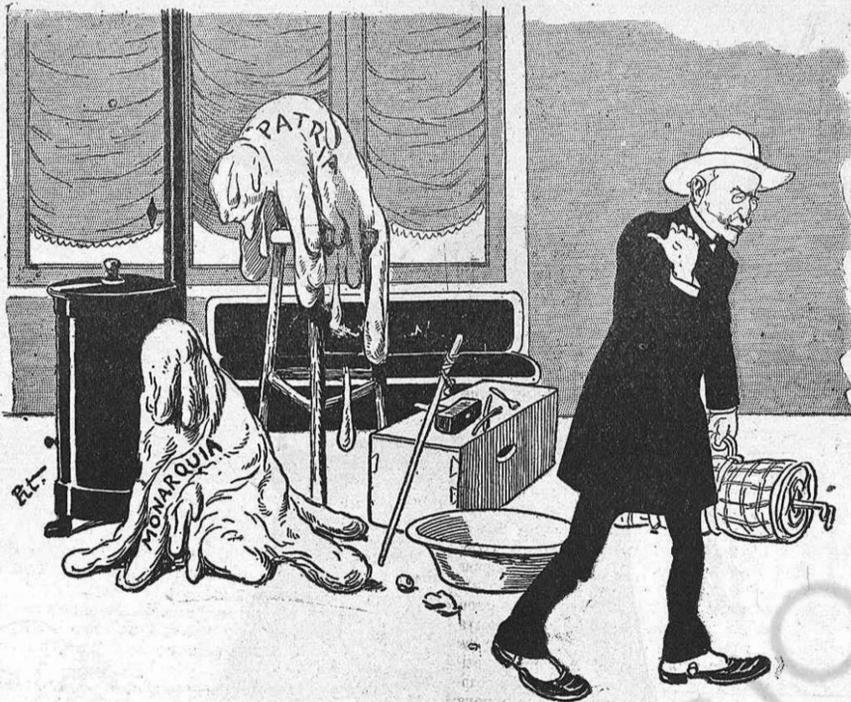
¿Vosté es aquell gran polítich de qui tothom esperava tan atrevidas empreses y iniciativas tan magnas? ¿Vosté es aquell canonista de tan rara perspicacia, que per viu fou designat per representá á la Espanya en la Junta que á París va firmá el tractat de marras?

Francament, avi Montero, fins contant ab la rebaixa que quan se tracta de mérits convé fé en la gent de casa, may ens hauriam cregut que aquell gegant, aquella áliga, aquell geni portentós d'ulls grisos y barba blanca ens sortís al cap-de-vall tan buyt, tan manso, tan rana.

¿Es possible, don Eugeni?

¿Es possible que per caure de la manera ridícula que de veure 'l món acaba, armés ara fa cinch mesos tan tremenda saragata, sollicitant el poder poch menos que á esgarrapadas y fent creure á la nació que si al fi vosté pujava tot aixó s'arreglaria

Un escultor que plega

—Deixemho corre... 'M pensava fer dugas estatuas de primera y m' ha resultat una pasterada, que ni jo mateix l' entench.

en tres ó quatre senmanas?

¿Cóm l' ha empleat aquest temps?

Fassi 'l favor d' explicarse.

¿En qué dimontri ha invertit el talent que 'ls seus comparses á coro li atribuían?

¿Qué ha fet, un cop empunyadas las riendas d' aquest poder que ab tant ardor demanava?

¿Qué ha fet?... Colocá als seus gendres, regalar brevas ben grassas als seus fills y als seus nebots, repartir bonas talladas á tota la parentela

de part de pare y de mare... y res més. Fora d' aixó y de alguna que altra planxa de las de menor quantia,

no hi ha en la seva campanya ni un sol rasgo, ni una idea, ni un acte de resonancia,

ni un gesto d' home d' Estat... ¡Tot vulgaritats! ¡Tot palla!

¡Pobre matador del Mecol! Després de tan grans hassanyas, meditadas ab els peus y ab els peus executadas,

no 'l sorprengui que 'l país rigui avuy al véurel caure y en el fondo se 'n alegrí, segur de que, per panarra que sigui 'l seu successor,

no ho farà ab tan poca trassa com el desdixat gallego dels pehúchs y la bufanda.

Ara... no sigui tossut. Polítich que aixís fracassa, no deu aspirar may més á torná á agafar pel mànec de la paella del poder.

¡Tot en aquest món s' acaba! La seva missió ha finit, y no hi ha fornsas humanas ni divinas que del sot hont dissapte va enfonzarse puguin treurel. Per lo tant, que li enganxin la tartana, y no cometi 'l bunyol de fers'ho dir dos vegadas.

¡A Galicia, avi Montero! ¡A Lourizán á donarse uns quants anys de bona vida, lluny del burgit de las Cámaras, sentint tan sols els discursos dels galls dindis y dels ánechs!

Desis, desis, don Eugeni; retiris allá á la platja hont las onas del mar gran cantan els dols de la patria; menjí, beguí, fumi, dormí y olvidis fins de nosaltres; qu' en el desconcert polítich de la pobra orquesta hispana, el seu misero instrument, creguim, no'ns hi fa cap falta.

C. GUMÁ

EL NOU MINISTERI

A han tussit? ¿Ja s' han mocat?

¿Ja s' han posat bé á la cadira?

¿Ja han fet vostés totes aquellas cosas que predisposan l' esperit á la contemplació dels grans espectacles?

Donchs, silenci y atenció. Vaig á tenir l' honor de presentarlos

el nou Govern.

¿Están á punt?... Signém'hi.

MORET

A n' aquést sí que no podém dirli: mal profit te fassi...

Cert que ha arribat al fi á la Presidencia del Ministeri; pero ¡quánt no li ha costat, quánt anys no ha tingut d' esperar-se y quánt sacrificis no ha hagut de fer pera poder posar el peu en aquesta altura, suprém ideal, aspiració constant de tota la seva existencial...

Perque hi ha que ferho constar: en Moret va neixre pera president, y potser, —bromas apart— té totes las de la ley pera serho; pero durant una pila d' anys, semblava que la fatalitat s' havia empenyat en sembrar d' obstacles el seu camí.

—¡Ara, ara vas á ser jefe de Govern!— li havían dit cent vegadas las circunstancias. Pero apenas li acabavan de dir, la truya's girava tota sola, y, bona nit, ilusións!... Totas aquellas esperansas se dissipavan en un moment com el fum.

Y resultava que aquí, ahont han sigut presidents del Ministeri en Maura, en Villaverde y l' Azcárraga, en Moret, l' home universal, l' orador florit, l' economista, el diplomátich, encare no n' havia pogut ser.

Afortunadament, ara ha sortit de penas. No es d' esperar que la nació pugui dir lo mateix.

ALMODÓVAR DEL RÍO

Asseguran els seus admiradors que 'l nou ministre d' Estat, en materias de Dret internacional, es una verdadera potencia, capás de tenirlas tiessas ab tots els Bismarcks y Metternichs haguts y per haver.

Potser que aixó sigui veritat, pero jo, que no soch admirador seu, ni gayre bé de ningú, me permeto recordar que aquest mateix duch d' Almodóvar del Río era també ministre d' Estat l' any 1898, l' any del desastre, y tothom sab, durant aquella temporada, cóm y de quina manera varen anarnos las cosas.

Si algú necessita més informes, tal vegada el senyor Montero Ríos, que l' día 10 de Desembre del referit any firmava á París un tractat en virtut del qual varem quedarnos sense camisa colonial, els hi podrà donar.

GENERAL LUQUE

Lo més agradable de la historia del ministre de la Guerra es... que no té historia. S' entén, historia política.

Diuhen qu' es un militar intel·ligent, educat á la moderna y molt provehit d' iniciativas.

No havia sigut ministre may, y aixó sempre es una recomenació.

GARCÍA PRIETO

Ja 'l deuenh coneixe. Es el gendre del seu sogre, el caygut president don Eugeni Montero Ríos.

A la qüenta el gueto, quan va veure que 'l carro se 'n hi anava pel pedregal, va pactar ab el nou arriero y ab tota sinceritat degué dirli:

—Jo t' abandonaré las riendas, pero com á compensació, m' has de fer el favor de permetre que 'l meu gendre vingui ab tí.

En Moret va conformar'shi, posant per única condició que 'l passatger, en lloch d' ocupar en el carro el banch de Governació, ocuparia el de Gracia y Justicia.

L' altre va acceptar l' arreglo, y, ja ho veuhen, tutti contenti.

CONCAS

Es el de Marina; ministre nou en l' ofici, pero navegant experimentat.

Ell es el que, quan las festas del centenari de Colón, portá als Estats Units la nau Santa María, reproducció de la carabela ab la qual l' ilustre genovés va descubrir el Nou Món.

Y ell es també el que, en la catástrofe de Santiago de Cuba, manava un dels pobres creuhers que 'ls canóns nortamericans varen tirar á pico en aquellas ayguas.

ROMANONES

Tréguinse el sombrero, ó la gorra, ó la barretina ó lo que portin al cap, y saludin ab tot el respecte á n' aquest home extraordinari, d' aptituds tan variadas y portentosas, qu' en el curt espay de quatre anys ha desempenyat ¡tres diferents carteras!...

Primer va ser ministre d' Instrucció Pública. Després va serho de Foment.

Y avuy ho es de Governació.

¿Abont arribará, seguint per aquest camí? Difícil es pronosticarho, tractantse d' un geni com el conde de Romanones y d' una nació com Espanya.

Potser arribará molt lluny; potser no arribará en lloch...

Ultimament va arribarse á Andalusia, á resoldre

la crisis obrera, repartint dotze milions de pessetas. Y encare que se sab que 'ls milions varen ser repartits, se sab també que la crisis continúa com si tal cosa.

SANTAMARÍA DE PAREDES

Ministre d' Instrucció. Nou de trinca y persona molt ilustrada.

Ha escrit llibres, es professor de Dret polítich á la Universitat de Madrid... y parin de contar.

Aixó es lo únich que ara com ara se sab d' ell.

GASSET

¿No dirían per qué en Moret l' ha fet ministre á n' aquest senyor?

—Perque, sentne, l' Imparcial no farà 'l raro? —Cabal.

Lo graciós es que l' han clavat á Foment, departament qu' ell, un' altra vegada, havia debatejat, posantli el nom de Ministeri d' Agricultura, Industria, Comers y Obras públicas... y res més.

¿Qué haurá pensat l' home al reparar que una cosa qu' ell va deixar tan llarga, ara li tornan tan curta?

SALVADOR

Es el ministre d' Hisenda y 's diu Salvador, pero ja veuran com fet y fet no salva res.

En Sagasta li era oncle. Nosaltres li som primos.

Perque tractantse del ministre d' Hisenda, ja poden compendre qu' es ell el que 's cuyda de cobrar nos las contribucions.

Vels'hi aquí 'l flamant Govern que las circunstancias han posat al davant dels destins d' Espanya.

¿Qué 's sembla? Si 'ls agrada, bé. Si no 'ls agrada, consólinse pensant que ab el temps... encare 'n tindrem de pitjors.

FANTÁSTICH

ATISFETA la seva vanitat senil, en Montero Ríos ha deixat el govern, y fins se diu que 's proposa retirarse á la vida privada.

Ja havia de ferho l' endemá de la firma del tractat de París.

Hi ha homes polítichs que no están bé sino á casa seva.

Perque, aném á veure, ¿qué n' ha tret de presidir un Concell de ministres, més que un gran despretigi?

Va entrarhi quan era encare un ilustre canonista. Y n' ha sortit transformat en un ilustre Sr. Canóns.

Va de quiento: Un subjecte caygué malalt. La familia alarmada enviá á buscar á un metje amich, que després d' examinarlo, digué:

—No crech que siga res. Ens posarém en una actitud espectant.

Al dia següent nova visita. La gravetat del malalt havia anat en augment: aixó 's veyá á simple vista. Y no obstant, el metje continuava mostrantse partidari de la espectació.

Al tercer día 'l malalt havia mort. Y 'l metje digné: —Ara es quan comenso á compendre tota la gravetat de la seva dolencia.

Fáassinse cárrech de aquest quiento 'ls galenos de la política encarregats de cuydar á la desventurada Espanya.

Tal vegada esperan sols que siga morta pera comensar á compendre la gravetat de la seva malaltia.

La freqüencia ab que 's realisan las crisis ministerials, dona oportunitat á la següent frasse pintoresca, recullida de la boca de un ciudatá:

—Catúfols que puján, catúfols que baixan... Catúfols que s' esquerdan, catúfols que 's trencan... Aixó no es una nació. Aixó es una cinia.

Mitj any de passo han ocupat el poder els lliberals baix la presidencia d' en Montero Ríos. Y no 's dirá que no tingui 'l país necessitats apremiants de las que requereixen remeys ab gran urgencia.

Donchs, en tot aquest temps, las Cortes no han votat més que una ley. La ley suspenten las garantías constitucionals á Barcelona y la seva provincia.

Ja veuhen si s' han fet acreedors á descansar. Per mí que descansin... Pero com els morts... Que descansin eternament.

Un dels ministres nous que 'm fan més gracia es el Sr. Santamaría.

—¡Santa María!

—Ora pro nobis!

Avants de la crissis se deya qu' en Moret y en Canalejas estavan de perfecte acort.

Una vegada resolta la crissis s' ha vist, en efecte, qu' era cert.

Están de perfecte acort. Moret en menjar y Canalejas en mirar com menja.

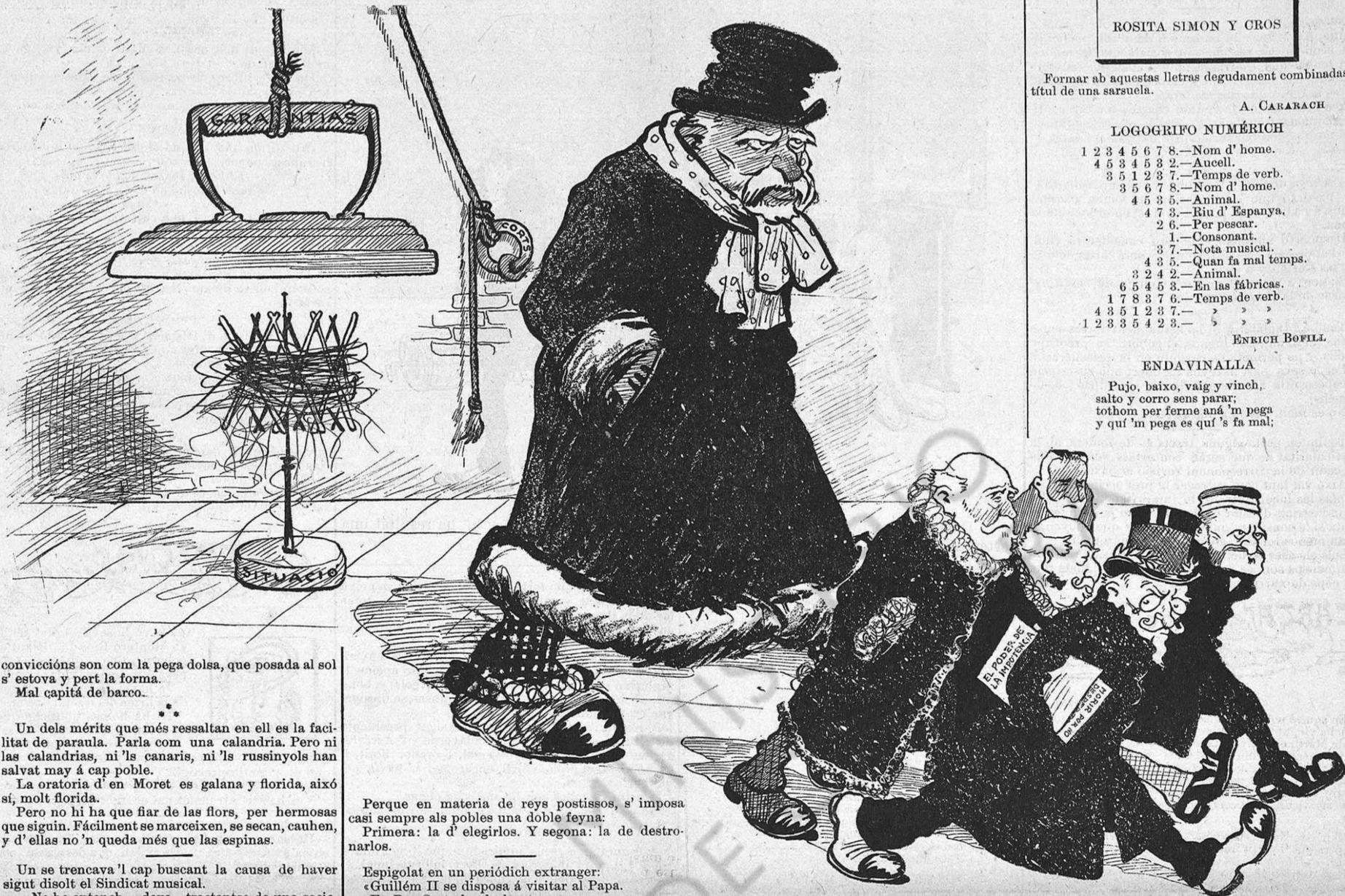
Té rahó aquell que deya: —Suspendre las garantías constitucionals de un poble, es com anastasiar á un malalt que haja de ser objecte de una operació quirúrgica. Sols en cassos de aquesta gravetat se pot disculpar que s' emplehi un sistema, algún tant perillós, si no 's procedeix ab el cuidado degut.

Ara bé: ¿se troba en aquest cas la provincia de Barcelona?

No sé si 's referia al temor de la operació quirúrgica, un company de causa, que deya tot desconolat: —Pot ser quan ens despertarán ens trobarém que ja no som mascles.

La característica d' en Moret no es pas la seva serietat política. La seva historia es llarguíssima; pero abundant en claudicacions. Está molt lluny de ser l'home de caràcter que necessita Espanya. Las sevas

L' obra de don Eugeni

conviccions son com la pega dolsa, que posada al sol s'estova y pert la forma. Mal capitá de barco.

Un dels mérits que més ressaltan en ell es la facilitat de paraula. Parla com una calandria. Pero ni las calandrias, ni 'ls canaris, ni 'ls russinyols han salvat may á cap poble.

La oratoria d'en Moret es galana y florida, aixó sí, molt florida.

Pero no hi ha que fiar de las flors, per hermosas que siguin. Fácilment se marceixen, se secan, cauhen, y d'ellas no'n queda més que las espinas.

Un se trencava 'l cap buscant la causa de haver sigut disolt el Sindicat musical.

No ho entench,—deya—tractantse de una societat de músichs quals socis no tenían altre objectiu que buscar contractas ventafiosas, porque l'havian de disoldre.

—Ha dit qu' eran músichs els socis del Sindicat?

—Sí, senyor. —Donchs ara casi m'explico la seva disolució. Els músichs bufan, y en certas circunstancias no's permet res... ni bufar.

L' Amós Salvador, tot just possessionat de la cartera, va tenir un fort atach de reuma.

Si ell, que ha de cobrar, se dol aixís, ¿que no 'ls hi succehirá als pobres paganos?

En Lluís Canalejas ha anat al districte de Vilademuls, á presentar als electors un nou candidat que ocupi 'l lloch qu' ell ha deixat vacant, per haver acceptat el càrrech de senador vitalici.

Pero, segons sembla, fins els més béns li han respost que ja están cansats de rabadans caciquistas. Farán molt bé en escullir lliurement al seu representant, prescindint de tota ingerencia extranya que sempre resulta botxornosa.

El candidat del Sr. Canalejas se nomena Reventós. Pero 'ls electors de aquell districte li han canviat l'apellido. Lo qu' es per ells, en lloch de Reventós, se diu *Reventat*.

A un canalejista li deyan:

—Vaja, que al vostre jefe li ha de passar sempre lo mateix. Se resolen las crisis ministerials, y ab ell no hi pensan... Ni ab ell, ni ab cap dels seus amichs. No sembla sino que 'l deixin pera vestir sants Réplica del canalejista: —Per vestir sants... ó per despullar dimonis... Es lo que s' ha de veure.

Aquesta vegada la crisis ministerial se va resoldre en pocas horas. Se coneix que 'l Sr. Moret ho tenia tot preparat feya temps. El fogó encés, la paella á punt, l' oli previngut y 'ls ous á l'alcans de la má.

No ha tingut que fer més que trencarlos, batre'ls, y tirarlos á la paella, després de una girada, ja tenim la truyta feta.

Ara no més falta saber una cosa: ¿durará molt aquesta truyta?

Fins el Papa's declara enemich de certas ordres religiosas.

A conseqüencia d'una inspecció ordenada últimament n' acaba de disoldre deu, francesas, espanyolas ó inglesas. Creyém que aquestas deu serán la primera tanda... ó la primera *tunda*.

Papistas espanyols: ja sabéu lo que 'us toca: imitar á Pío X. Y si vosaltres no ho feu, ho haurém de fer nosaltres.

Al últim els noruechs s' han decantat per establir en aquell país la forma monárquica, havent donat la corona á un net del rey de Dinamarca, gran provehidor de prínceps y princesas regnants.

Lo que han fet resulta, després de tot, un entretinent com un altre qualsevol.

Perque en materia de reys postissos, s'imposa casi sempre als pobles una doble feyna: Primera: la d'elegirlos. Y segona: la de destruirlos.

Espigolat en un periódich extranger: «Guillém II se disposa á visitar al Papa. »En Pep Sarto ha declarat: »Connogut me sento per aqueixas marcas d'estimació; pero jo espero que las marcas no li farán olvidar els marks.

Al perruquer senyor Pol va preguntá un parroquí: —¿Tothom se té de mirar en aquest mirall tot sol? —Pregunta més importuna, (va d'entre sí 'l perruquer). Mes va contestar certer: —No es pas tot sol, qu' es tot lluna.

A un enquadernador li van doná entenent que pledejés contra un que li devia molts dinés.

Busea un procurador que ab bonas intencions l' aconsellés.

Y 'l fulano va ferho tan ben fet, que quan el va tenir pobre y pelat y á més perdut el plet, li va portá 'l trasllat cusit ab fil vermell per fer mes goig molt ben apilotat.

Y al contemplarlo l'enquadernador deya de rabia mitj tornantse boig: —Malehit procurador, vosté si que m' ha ben enquadernat.

—Mira,—(m va dir ma muller): vull despaxar la minyona, porque, noy, per res es bona. —Es clar que ho tindrás de fer. —Ja 'm sab greu, per 'xó, ¡la pobra! Però es tonta en demasia. —Digamho á mí; tot lo dia ja veus que li estich á sobre.

FELIONS PETIT

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-ram-bo-la.
- 2.ª GEROGLÍFICH.—Com mes casas mes escatas.

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Quimet Mercader, Sebastián Bosch, Niastasola Uñavi Igualadí, Un imperflidirinquin, Miguel Solé (a) el Noy, Joan Anaya, J. Faiges Canals y Joseph Gili M. (Pep Pó).

TRENCA-CLOSCAS

ROSITA SIMON Y CROS

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul de una sarsuela.

A. CARARACH

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
- 4 5 3 4 5 3 2.—Aucell.
- 3 5 1 2 3 7.—Temps de verb.
- 3 5 6 7 8.—Nom d' home.
- 4 5 3 5.—Animal.
- 4 7 3.—Riu d' Espanya.
- 2 6.—Per pescar.
- 1.—Consonant.
- 3 7.—Nota musical.
- 4 3 5.—Quan fa mal temps.
- 3 2 4 2.—Animal.
- 6 5 4 5 3.—En las fábricas.
- 1 7 8 3 7 6.—Temps de verb.
- 4 3 5 1 2 3 7.—> > >
- 1 2 3 3 5 4 2 3.—> > >

ENRICH BOFILL

ENDAVINALLA

Pujo, baixo, vaig y vinch, salto y corro sens parar; tothom per ferme aná 'm pega y quí 'm pega es quí 's fa mal;

—Una planxa y un embull.

XARADA

—¡Pepeta!... —¿Senyora?... —Vina.

Ves desseguida á la tot, y porta'm una primera-terç girada-cinch de polps. —¿Vol dir que, avuy, senyoreta, hi haurá bona prima-dos? —Crech que sí. —Donchs vaig á véureho...

—Escolta. —Mani. —Que no resultin com els de quinta-quatre girat, sobre tot.

¡Y quina hu-terça, que feyan! —Avuy ja ho faré millor. Aniré al hu-dos-tercera, que 'm sembla qu' es un bon noy; puig quan he comprat á n' ell, ni m' ho prima-cinch tampoch.

Y si ho fa alguna vegada, me dona un hu bastant bo, y 'm dñu quart-dos y altrás cosas. —¿Qu' es castellá? —D' Aragó; de Cinch-tercera-segona.

—Ah, vamos, y entre tots dos, hi ha alguna cosa joy, Pepeta? —Dugas, senyora, soch jo poch pera ell.

—¿Ters algún quarto? —No; pro no es pobre del tot, posseheix una cinch-segona y després un carretó,

que per guanyar la ters dugas, la vritat, ja n' hi ha prou. Luego, ab la prima-segona treu un jornal bastant bo.

—Bueno, bueno, ves depressa, si vos arregleu, millor. Apa, corre, que t' espera pera esmorzar, el senyor.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

tinch amichs y tinch contraris que 's travessen capitals. Soch molt dura y soch molt tova y fins bona per menjar.

FRANCÉS DEL GIRO METEO

GEROGLÍFICH

+ +
AL AL
QE
AL AL

ARTEMIO GRAN

Caballers: J. SM. (a) Tricnecas, Juaniyo, Sebastián Bosch, Niastasola Uñavi Igualadí, Calet, F. Casas, Fe de la Flor, Juanet A., G. P. el Noy de la Gornalera, J. Faiges Canals, y Joseph Gili M. (Pep Pó): No.

Caballers: A. Cararach, Sebastianet (a) Piñana y Pep del Pí: Sí.

Caballer: Estanislao Vives Ollé: Vosté mateix... Si té 'l gust d' enviar alguna cosa y está bé, la publicarém.—S. Roig y Ribas: No 'ns acaba de fer el pes.—Isidro Vendrellench: No senyor.—J. Orraván: Via fora!—G. Pascal: Deu no l' ha cridat pel camí dels Artistas.—J. Moret de Gracia: Gracias y... no hi ha de qué.—J. Bosch y Romaguera: Veurem...—J. Gili M.: Res d' aquest color.—L. S. y P.: No podém fer favors tan grossos.—J. Casas: No 'ns vé de gust.—Charles de Laviola: Entra en cartera, per si acás.—Tamerlán: No li prometo. Es molt llarch, y lo que abunda ha de ser molt bó per agradar.—G. de la S. y de la P.: No resulta del nostre agrado.—F. G. y J. P.: No podém insertar las correspondencias que han tingut á bé enviarnos, per varias rahons.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Próxim á sortir: ALMANACH de LA CAMPANA DE GRACIA

pera l' any 1906

EL MÉS POPULAR Y 'L MÉS ANTICH DELS ALMANACHS POLÍTICHS QUE 'S PUBLICAN Á ESPANYA

Formará un tomo d' unas doscentas páginas, materialment ataphidas de dibuixos satirichs y polítichs de palpitant actualitat y de variadissim text degut als primers escriptors de Catalunya, d' Espanya y de Europa.

Valdrá DOS rals.—Sortirá dintre de pochihs días